
Jartypory, st. 2, gm. Liw, woj. siedleckie, AZP 53-76

Informator Archeologiczny : badania 32, 131

1998

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach
dozwolonego użytku.

i złota, fragmenty sprężyny fibuli ze srebra, aureus Lucjusza Verusa z przewierconym otworkiem, łupiny orzechów laskowych (2 sztuki).

Materiały i dokumentacja przechowywane są w Państwowym Muzeum w Białymstoku.

Wyniki badań będą publikowane w Informatorze Konserwatorskim.

Badania będą kontynuowane.

Grodzisko Dolne, st. 22, gm. *loco*, woj. rzeszowskie, AZP 101-81/6 - patrz: wczesna epoka brązu

INOWROCLAW, st. 69, gm. *loco*, woj. bydgoskie, AZP 44-40/-

- osada kultury przeworskiej (faza B₁ wczesnego okresu wpływów rzymskich)

Badania wykopaliskowe, przeprowadzone przez mgr. Marcina Woźniaka (Muzeum im. Jana Kasprówicza w Inowrocławiu) przy udziale Jarosława Kozłowskiego, studenta UMK. Finansowane przez prywatnych inwestorów. Drugi sezon badań.

Celem badań było zabezpieczenie obiektów archeologicznych ujawnionych w trakcie budowy osiedla domów jednorodzinnych w latach 1997 i 1998. Prace archeologiczne ograniczono do wykopów budowlanych, w których odkryto 5 jam osadniczych kultury przeworskiej, w tym wędzarnia (?). Zgromadzono zbiór ułamków naczyń glinianych (409 fragmentów), kości zwierzęcych (122 fragmenty) oraz nieliczne przedmioty rogowe i kamienne.

Materiały i dokumentacja znajdują się w Muzeum im. Jana Kasprówicza w Inowrocławiu.

Jankowo Dolne, st. 21, gm. Gniezno, woj. poznańskie, AZP 49-35/146 - patrz: późne średniowiecze

JARTYPORY, st. 2, gm. Liw, woj. siedleckie, AZP 53-76

- ślady osadnictwa z wczesnej epoki żelaza
- cmentarzysko kultury przeworskiej (młodszy okres wpływów rzymskich)
- cmentarzysko kultury wielbarskiej (późny okres wpływów rzymskich)

Badania ratownicze prowadził mgr Jacek Andrzejowski (Państwowe Muzeum Archeologiczne w Warszawie)

Stanowisko odkryte przypadkowo w latach 70-tych podczas eksploracji zwirowni. W sezonie 1998 przebadano przyległy do niej teren zagrożony zniszczeniem – łącznie około 150 m². Odkryto 38 obiektów, w tym większość ciałopalnych bezpopielnicowych grobów kultury wielbarskiej z późnego okresu wpływów rzymskich i 6 nieokreślonych obiektów ze schyłku epoki brązu i /lub wczesnej epoki żelaza.

Część grobów to duże jamy (średnicy do 1,20 m) o smolisto czarnym wypełnisku z licznymi węglami drzewnymi, silnie przepalonymi kośćmi, przepaloną i nieprzepaloną ceramiką oraz elementami wyposażenia. W jednym z nich (obiekt 30) znaleziono pojedyncze, spalone orzechy laskowe i brązową sprzączkę typu AE2. Kilka jam grobowych miało formę charakterystyczną dla grobów szkieletowych (prostokątne jamy zorientowane wzdłuż osi północ-południe, o jasnobrunatnym wypełnisku), złożono w nich jednak spalone szczątki (obiekty: 13, 14, 19); wyposażenie grobowe (ceramika, paciorki szklane i bursztynowe, grzebień z poroża) nie było przepalone. W kilku grobach stwierdzono różnie zachowane ślady konstrukcji kamiennych bruków i steli/?/ (obiekty: 13, 19, 22, 26-28, 35). Na uwagę zasługuje niezbyt częsta w kulturze wielbarskiej ceramika robiona na kole, odkryta w kilku obiektach (26, 30).

Materiały i dokumentacja znajdują się w Państwowym Muzeum Archeologicznym w Warszawie.

Z uwagi na ciągłe niszczenie stanowiska i jego dużą wartość poznawczą konieczne jest całkowite przebadanie zachowanej części cmentarzyska.